

JESÚS NEIX PEL NADAL?

A aquestes alçades la majoria ja sabem que el Nadal no és una festa d'aniversari. No sabem pas el dia ni l'any que va néixer Jesús entre els anys zero (en aquest cas els nostres calendaris funcionarien correctament) i sis anys abans, que és força probable.

Poc importa ni tampoc tenim maneres per saber-ho.

Nadal, si hem de fiar-nos del que ens narra l'evangeli de Mateu és un **canvi de registre**.

Ho explicaré.

Josep rep un avís en somnis. Se li comunica que Maria tindrà un fill. És la seva dona. Fins aquí la mateixa història de moltes famílies. Però la veu dels somnis li diu que es fixi en el que diu el profeta Isaïes quan diu: *La verge tindrà un fill i li posaran Emmanuel*.

Anem a veure el llibre d'Isaïes quan diu això i en quines circumstàncies.

Resulta que, en temps del profeta hi havia un rei anomenat Acaz preocupat perquè dos altres reis havien posat setge a Jerusalem. Evidentment volien conquerir la ciutat.

En què pensava el rei? Només rumiava d'on trauria rocs per contraatacar, com reforçar els merlets de la muralla, i quants soldats tenia per afrontar el setge.

Què li diu el profeta? Primer de tot que *no tingui por, que tingui fe i que es mantingui ferm*, si no, ni ell ni els seus no podran aguantar. Però la solució li haurà de venir per una altra banda.

El profeta li indica el senyal: *La noia ha d'infantar un fill i li posarà Emmanuel*, que vol dir *Déu-amb-nosaltres*. Aquí no es parla d'una verge sinó d'una noia. El que és important no és la mare sinó el fill que ha de néixer.

I qui serà aquest noi? Un fill del mateix rei que es dirà Ezequies. Aquest, uns quants anys més tard, havia de salvar el poble i havia de fer la gran reforma del poble.

El profeta li diu a Acaz, en nom de Déu, que val més la vida que continuarà en el seu fill que no pas els armaments i les defenses. Allò que sembla més feble, l'infant que havia de venir serà millor defensa que no pas les pedres, els merlets i els soldats. El rei, és clar, no ho entén i Déu s'enfada perquè és tan tossut. Llavors el profeta li retreu: *No en teniu prou en acabar la paciència dels homes que voleu acabar la de Déu?* (Is 7,13).

La salvació havia de venir, com el Nadal, per l'Infant que havia de néixer. Herodes, que és del temps de Jesús, sabia prou bé que el veritable perill estava **en els infants** que naixien i no en els soldats dels enemics. Aquests han de salvar el món de les mans dels que només volen poder privilegis i prestigis.

Això és el que se li comunica a Josep. El projecte de Déu no són les fronteres ni les ciutats ni tampoc els imperis. El projecte de Déu és l'arribada i l'acollida de les persones, tant els fills de les nostres famílies com els fills dels emigrats. Si mirem enrere què som nosaltres sinó també uns descendents d'emigrats? El projecte de Déu és que el nen neixi i que s'escapi en vida de les mans d'Herodes i de tots els que fan uns altres càlculs econòmics, polítics o socials.

El **canvi de registre** del que he parlat és veure com el món se salva per la bellesa de la vida i no per la força dels armaments ni per les estratègies dels dominis.

També l'infant Moisès va ésser l'inici de l'Exode. Nadal ens obliga a rectificar i pensar on tenim el nostre cap.

Josep Escós i Sarsanedas

Professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic.